

Pasiaukojimas NEKALTAJAI

Įvadas ir trylikos dienų pasirengimas pagal
šv. Maksimilijoną Kolbę

Kun. Karl Stehlin

Kun. Karl Stehlin

Pasiaukojimas NEKALTAJAI

Įvadas ir trylikos dienų pasirengimas
pagal šv. Maksimilijoną Kolbę

Fundacja
Militia Immaculatae

2018

Lithuanian edition copyright © 2018 by
Fundacja Militia Immaculatae

Copies Available:
Fundacja Militia Immaculatae
ul. Garncarska 32
04-886 Warszawa

www.fondation-mi.org
email: info@fondation-mi.org

ISBN 978-981-17-0160-3

Printed I

All rights reserved

Turinys

1. ĮVADAS	5
A) Dievo meilė. Krikšto įžadai (šv. Liudvikas de Monforas)	5
B) Artimo meilė. Sutvirtinimas (šv. Maksimilijonas Kolbė)	5
2. PRAKTINIAI NURODYMAI.	7
3. KASDIENĖS PARENGIAMOSIOS MALDOS	10
A) Nekaltosios Marijos Širdies litanija (privačioji malda)	11
B) Marijos pagarbinimas (šv. Maksimilijonas Kolbė)	12
C) Malda prašant dosnumo dorybės (šv. Ignacas Lojola)	12
D) Trumposios maldos.	13
4. KASDIENĖ MEDITACIJA IR DVASINIS SKAITYMAS	14
Pirmoji diena	14
Antroji diena	22
Trečioji diena	31
Ketvirtoji diena	31
Penktoji diena.	36
Šeštoji diena	49
Septintoji diena	53
Aštuntoji diena	57

Devintoji diena	62
Dešimtoji diena	65
Vienuoliktoji diena	70
Dvyliktoji diena	74
Tryliktoji diena	79
 5. PRIĖMIMO Į MILITIA IMMACULATAE CEREMONIJA . . .	83
Pradžios giesmė	83
Kunigo kreipimasis	84
Krikšto pažadų atnaujinimas	84
Nekaltosios Mergelės Marijos medalikėlio palaiminimas ir uždėjimas	85
Pasiaukojimo Nekaltajai aktas	87
Trumpa M.I. malda	.87

1. ĮVADAS

„Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi, visa siela ir visu protu, o savo artimą, kaip save patį!“ Tai didžiausias Dievo įsakymas.

A) Dievo meilė. Krikšto įžadai (šv. Liudvikas de Monforas)

Kai tik trumpam susimąstome apie savo meilę Dievui, turėtume su gėda pripažinti, kad ji beveik neegzistuoja. Tas, kuris myli, galvoja apie mylimąjį. Kaip dažnai prisimename Dievą? Tas, kuris myli, ilgisi mylimojo ir nori visuomet būti su juo. Kaip dažnai esame visiškai abejingi mūsų Viešpačiui? Ar Jis tikrai gyvena mūsų mintyse? Tas, kuris myli, visada stengiasi pralinksinti mylimąjį, nesukelti jam liūdesio ar skausmo. Kaip dažnai mes skaudiname mūsų Viešpatį ir neigiamė Jį savo nuodėmėmis, apsileidimais?

Mūsų Viešpats siunčia mums — varganiems, menkiems, nevertiems nusidėjėliams — savo Švenčiausiąją Motiną, kad Ji būtų mūsų Motina ir mūsų širdžių Karalienė. Jis nori, kad mes visiškai atsiduotume Jai (tikrasis pamaldumas) ir tai neatpažįstamai pakeistų visą mūsų asmeninį gyvenimą: kad viską darytume kartu su Ja, visada pagarbiai žiūrėtume į Ją ir mėgdžiotume Ją kaip vaikai. Kad viską atliktume per Ją, visada pagarbiai žiūrėtume į Ją, kaip paklusnus vergas žiūri į karalienę.

Pati Dievo Motina mums atsiuntė savo tarną, kuris išmokys tikro ir visiško pamaldumo — šv. Liudviką Mariją Grinjoną de Monforą.

Šio vergiško pasiaukojimo Švč. Mergelei Marijai tikslas yra neatsiejamas nuo mūsų asmeninio gyvenimo (maldos, sakramentų priėmimo, dorybių praktikavimo, pasiaukojimo dvasios) pasikeitimo, kuris reikalingas, kad mylėtume Dievą vis labiau ir galiausiai įvykdytume savo švenčiausius Krikšto įžadus.

B) Artimo meilė. Sutvirtinimas (šv. Maksimilijonas Kolbė)

Tačiau po pagrindinio įsakymo mylėti Dievą Kristus reikalauja: „mylėkite vienas kitą, kaip aš jus mylėjau“, ir tai vadina naujuoju įsakymu. Kaip Kristus mus mylėjo? Jis atidavė savo gyvybę, kad išgelbėtų mus nuo amžinosios kančios ir nuvestų į amžinąją palaimą.

Čia turėtume savęs paklausti: ar kada nors mylėjome savo artimą, kaip Jis? Ar dažnai susimąstome apie mus supančių žmonių išganymą? Daugeliu beveik nesirūpiname, likusieji mus tiesiog erzina. O kam nors linkėdami gera, dažniausiai apsiribojame „sveikata, finansine gerove ir sėkme“.

Mūsų Viešpats dar kartą siunčia mums pagalbą, kad vis geriau vykdytume didįjį artimo meilės įsakymą. Toji pagalba — Jo mylinti Motina, Karalienė, kuri, sekdamą Kristaus pavyzdžiu, taip stipriai myli visą žmoniją, kiekvieną iš mūsų, kaip net ir geriausia motina pasaulyje negalėtų mylėti savo vaiko. Dėl šios priežasties Kristus suteikė Jai visas malones, reikalingas sieloms atversti ir išgelbėti. Tačiau Dievas nori, kad ir mes dalyvautume sielų išganymo darbe. Taigi priėmėme dar vieną sakramentą — Sutvirtinimą, kuris mums suteikia Šventąją Dvasią ne vien tam, kad patys būtume pašventinti, bet ir kad taptume Kristaus kariais ir bendradarbiautume formuojant mistinį Kristaus Kūną.

Kad nešvaistytume didžių Sutvirtinimo sakramento malonių ir galiausiai taptume Kristaus kariuomenės nariais, kad atsilieptume į Jo kvietimą, mūsų Viešpats siunčia mums Nekaltąją, padėsiančią tapti Jos riteriais ir prisijungti prie Jos nedidelės kariuomenės, kad būtų išgelbėta kuo daugiau Jos vaikų sielų.

Ir čia Nekaltoji atsiuntė mums dar vieną tarną, kuris išmokys tapti sielų išganymo instrumentais ir dar kartą atgaivinti Sutvirtinimo sakramento malones. Šv. Maksimilijonas Kolbė įkūrė Nekaltosios Riteriją tam, kad visas pasaulis sukluptų prie JOS kojų, kad JI visur galėtų sutraiškyti velnio galvą ir nugalėtų visas pasaulio klaidas.

Pasižiūrėkite, kaip dangaus ir žemės Karalienė, tapusi elgetaujančia moterimi, prisiartina prie manęs ir nuolankiai prašo: mano vaike, man reikia tavęs! Ar nori padėti man išgelbėti mano vaikus, nemirtingas sielas? „Daug sielų eina į pragarą, nes niekas už jas nesimeldžia ir nesiaukoja.“ (Fatima, 1917 m. rugpjūčio 19 d.)

Pasak šv. Maksimilijono Kolbės:

„Argi ne nuostabus šio gyvenimo idealas? Kova siekiant užkariauti visą pasaulį, visų žmonių širdis, pradedant nuo savęs... Mūsų stiprybė yra neatsiejama nuo mūsų kvailumo, silpnumo ir skurdo pripažinimo bei visiško pasivedimo Nekaltosios gerumui ir valdžiai.“ (Laiškas, 1930 m. gruodžio 11 d.) „Po Nekaltosios karine vėliava mes žygiuojame į kovą ir iškelsime savo vėliavas šio pasaulio valdovo tvirtovėse. Tada Nekaltoji bus viso pasaulio, o ypač kiekvieno asmens, Karalienė.“ (Laiškas, 1931 m. birželio 30 d.)

2. PRAKTINIAI NURODYMAI

Tam, kad sąmoningai ir pamaldžiai pasiaukotume Nekaltajai kaip paprasčiausi Jos įrankiai, mums neabejotinai reikia visapusiškai pasiruošti. Kuo geriau suvoksime šio pamaldumo gelmes ir esmę, tuo labiau norėsime jam kruopščiai pasirengti. Taigi pirmiausia reikia pagilinti ir subrandinti savo paties supratimą — tai sąlygoja dvasinis skaitymas. Tada šie būtiniausi dvasiniai dalykai turi prasiskverbti į mano gyvenimą ir suvienyti mane su Dievu per Švč. Mergelę Mariją — tai įvyksta per mąstymus ir maldą. Galiausiai privalau pritaikyti savo išvalgas kasdieniame gyvenime — tai įvyksta praktikuojant dorybes, ypač paklusnumą Dievo ir Nekaltosios valiai. Kitaip tariant, mes visuomet turėtume stengtis tapti panašesni į Ją savo mintimis, troškimais, žodžiais ir veiksmais. Tačiau ko Ji labiausiai trokšta? Kad Jos mylimi vaikai, už kuriuos Ji tiek daug kentėjo stovėdama prie kryžiaus, nebūtų prarasti, bet pasiektų dangų. Ir čia mes bendradarbiaujame su Ja.

Šia instrukcija siekiama patenkinti daugybę prašymų suteikti praktinių nurodymų, kurie padėtų tikintiesiems pasirengti tikrajam pamaldumui. Pasirengimas yra padalytas į tryliką dienų kaip „pailginta novena“. Tokiu būdu norėtume pagerbti Fatimos Dievo Motinos polinkį prie šio skaičiaus.

Keletas svarbių įžanginių pastebėjimų:

1. Nurodymai yra tik patariamojo pobūdžio, ir jeigu kas nors negalėtų jų kasdien laikytis dėl laiko stokos ar bet kokios kitos svarbios priežasties, vis tiek jis (ji) yra skatinamas tapti Nekaltosios riteriu. Šv. Maksimilijonas aiškiai pasisakė PRIEŠ sudėtingų ir varginančių taisyklių nustatymą stojantiems į Nekaltosios Riteriją; priešingai, jis norėjo jas supaprastinti. Bet kas, duodamas savo mažąjį pirštą Nekaltajai, yra traukiamas prie Jos tam, kad mažiausias meilės aktas taptų didžiausiu pamaldumo aktu (žr. 5 punktą).

2. Brošiūros tekstu galima remtis bet kada: prieš stojimą ar po jo, atnaujinant visišką pasiaukojimą, ar bet kuriuo kitu atveju. Pasiaukojimo aktą galima atnaujinti ir be šio pasiruošimo. Šv. Maksimilijonas norėtų, kad tikintieji praktikuotų šį pamaldumą didesnių marijinių švenčių proga. Tačiau yra neabejotinai naudinga bent kartą metuose iškilmingai atnaujinti pasiaukojimą prieš tai ruošiantis jam tryliką dienų.

3. Turbūt tinkamiausia diena pasiaukojimui arba iškilmingam jo atnaujinimui yra Švč. Mergelės Marijos Nekaltojo Prasidėjimo šventė. Šv. Maksimilijonas šioje paslapyje įžvelgia visą Dievo Motinos būties apsiraiškimą, todėl sutrumpintai vadina Ją Nekaltąja. Maža to, kad Ji pati yra be nuodėmės ir buvo „pradėta be gimtosios nuodėmės“, tai Dievo valia Ji dar turėtų tapti mūsų atsivertimo, apsilavyimo ir pašventinimo šaltiniu Jos Sūnuje ir per Jos Sūną.

4. Nekaltosios Riterijos istorija rodo, kad Riterijos gretos sparčiausiai augo ten, kur dvasiniai vadovai ruošė tikinčiuosius parapiinėje aplinkoje. Pasiruošimas bendruomenėje vadovaujant kunigui be abejo Nekaltajai yra brangus darbas, kurį Ji gausiai palaimins. Tegul tikintieji prisijungia prie savo dvasinio vadovo, sekdami brošiūroje nusakymais žingsniais.

5. Jūs esate tikri Nekaltosios riteriai, jeigu stengiatės savo aplinkos žmones sudominti Nekaltąja, padedate Ją pamilti ir patraukiate prie Jos.

Ar galime rekomenduoti Nekaltosios Riteriją žmogui, kuris visai neseniai tapo tikinčiu, net jeigu šis asmuo dar nėra pajėgus gyventi darnaus dvasinio gyvenimo? Žinoma! Žiūrėkite 1-ąjį punktą! Tokiu atveju turėtumėte kuo labiau palengvinti šio žmogaus pasiaukojimą ir neįbauginti jo (jos) primeddami varginančias taisykles.

Įteikdami jam (jai) brošiūrą įsitikinkite, jog jis (ji) supranta, kad šis pasirengimas pagelbsti, bet įstojimui nėra būtinas.

6. Ką turėtumėte atlikti praktiškai?

◆ Kiekvieną dieną skirkite Nekaltajai 15–20 minučių, per kurias sukalbėsite kasdienes maldas ir atliksite tos dienos mąstymą. Jeigu turite pakankamai laiko, skaitykite dvasines knygas.

◆ Visuomet stenkitės atlikti nedideles aukas Nekaltosios Marijos Širdies garbei, kad Ją paguostumėte ir priartintumėte prie Jos savo sielą.

◆ Pabandykite dažnai kalbėti trumpąsias maldas už sielų išganyką, ypač už sielas žmonių, apie kuriuos dažnai mąstote ar kuriuos sutinkate (žr. III dalies D punktą).

◆ Pasinaudokite bet kokia proga dalyti stebuklinguosius medalikėlius, skrajutes ir t. t. Prieš dalydami ir išdaliję, sukalbėkite trumpąją maldą į Nekaltąją, kad Ji atvertų gavėjo širdį. Kai jus atstumia, turite dar didesnę priežastį sukalbėti trumpąją maldą už to žmogaus atsivertimą.

◆ Kai jums užduodami klausimai, maldaukite Nekaltąją kalbėti per jus. Paprastai geriau sakyti mažiau, galbūt pateikiant keletą trumpų paaiškinimų kartu su užuominomis, kurios susidomėjusiems padėtų rasti daugiau informacijos.

**Kilus klausimams rašykite arba nurodykite rašyti e. paštu:
nekaltosios.riterija@gmail.com**

3. KASDIENĖS PARENGIAMOSIOS MALDOS

A) Nekaltosios Marijos Širdies litanija

Litaniją meldžiamės kiekvieną dieną, nes Nekaltoji Marijos Širdis yra regimoji Jos misijos — būti visų malonių Tarpininke atverčiant pasaulį ir pašventinant visas sielas iki pasaulio pabaigos — išraiška. Tai nėra vien tik sutapimas, jog Nekaltosios Riterija buvo įkurta tais pačiais metais, kai Fatimos Dievo Motina parodė pasauliui savo Nekaltąją Širdį kaip mūsų PASKUTINĘ VILTĮ šiais paskutiniais laikais.

B) Marijos pagarbinimas (šv. Maksimilijonas Kolbė)

Ši malda — tai nuostabi riterio meilės savo Valdovei išraiška. Tai prašymas įvykdyti Dievo valią — Dievo, kuris trokšta, kad Nekaltajai, Jo visagalybės sėdėvruvi, būtų suteiktas Jai priklausantis pripažinimas ir garbė. Tikriausiai Dievui nėra nieko malonesnio už sielos norą būti ištikimu vaiku ir uoliu Švč. Mergelės Marijos riteriu.

C) Malda prašant dosnumo dorybės (šv. Ignacas Lojola)

Malda apibendrina šv. Ignaco Lojolos dvasines pratybas ir „Švč. Mergelės Marijos kario“ šūkį: „Viską daryti didesnei Dievo garbei!“ Tai nuolankus prašymas padėti pasiekti amžinąjį tikslą ir krikščioniškąją tobulybę per Nekaltąją.

D) Trumpoji malda

Dėl trumpos apimties malda gali būti kalbama daug kartų per dieną. Tai yra liepsnos, kylančios iš mūsų širdžių į dangų, atveriančios Dievo širdį ir skatinančios Jo malonės upes tekėti į mūsų tamsų pasaulį ir į mūsų sielas.

A) Nekaltosios Marijos Širdies litanija
(privačioji malda)

Viešpatie, *pasigailėk mūsų.*

Kristau, *pasigailėk mūsų.*

Viešpatie, *pasigailėk mūsų.*

Kristau, *išgirsk mus.*

Kristau, *išklausyk mus.*

Tėve, dangaus Dieve, *pasigailėk mūsų.*

Sūnau, pasaulio Atpirkėjau, Dieve, *pasigailėk mūsų.*

Šventoji Dvasia, Dieve, *pasigailėk mūsų.*

Šventoji Trejybe, vienas Dieve, *pasigailėk mūsų.*

Nekaltoji Marijos Širdie, mylimiausia Dievo Tėvo Dukterie, *melski už mus.*

Nekaltoji Marijos Širdie, Dievo Sūnaus Motina, *melski už mus.*

Nekaltoji Marijos Širdie, Šventosios Dvasios Sužadėtinė, *melski už mus.*

Nekaltoji Marijos Širdie, savo Sūnaus nuopelnais didingai atpirktoji, *melski už mus.*

Nekaltoji Marijos Širdie, Bažnyčios Motina ir pavyzdys, *melski už mus.*

Nekaltoji Marijos Širdie, puikus tikėjimo ir meilės pavyzdys, *melski už mus.*

Nekaltoji Marijos Širdie, Dievo Žodį į savo širdį pirmiau nei į savo iščias priėmusioji, *melski už mus.*

Nekaltoji Marijos Širdie, Dievo Sūnaus žmogiškai prigimčiai Brangiausiajį Kraują suteikusioji, *melski už mus.*

Nekaltoji Marijos Širdie, be gimtosios nuodėmės pradėtoji, *melski už mus.*

Nekaltoji Marijos Širdie, išganingą Dievo valią visa širdimi, nekliudoma jokios nuodėmės, priėmusioji, *melski už mus.*

Nekaltoji Marijos Širdie, kalaviju po kryžiumi pervertoji, *melski už mus.*

Nekaltoji Marijos Širdie, Jėzaus mums kaip Motina Jam mirštant ant kryžiaus dovanotoji, *melski už mus.*

Nekaltoji Marijos Širdie, mus kaip savo sūnus stovėdama po kryžiumi priėmusioji, *melski už mus.*

Nekaltoji Marijos Širdie, tyrumo ir šventumo pilnoji, *melski už mus.*

Nekaltoji Marijos Širdie, Dievo malone virš visų angelų ir žmonių išaukštintoji, *melski už mus.*

Nekaltoji Marijos Širdie, malonių Tarpininke, *melski už mus.*

Dievo Avinėli, kuris naikini pasaulio nuodėmes, *atleisk mums, Viešpatie!*

Dievo Avinėli, kuris naikini pasaulio nuodėmes, *išklausyk mus, Viešpatie!*
Dievo Avinėli, kuris naikini pasaulio nuodėmes, *pasigailėk mūsų!*

V. Melski už mus, šventoji Dievo Gimdytoja!

R. Kad taptume verti Kristaus žadėjimų!

Melskimės. O Nekaltoji Marijos Širdie, kupina meilės visiems žemėje gyvenantiems savo vaikams, melski už mus, kurie šaukiamės Tavo pagalbos. Parodyk mūsų dangiškajam Tėvui žaizdą, esančią Tavo Sūnaus Širdyje, ir dar kartą paaukok kalaviją, pervėrusį Tavo Sopulingąją ir Nekaltąją Širdį, kai Tu gailestingai kentėjai kartu su savo dangiškuoju Sūnumi dėl pasaulio atpirkimo. Savo užtariamu, per Jėzaus Kristaus nuopelnus nuvesk mus į išganymą. Amen.

B) Marijos pagarbinimas (šv. Maksimilijonas Kolbė)

Leisk man Tave garbinti, Švenčiausioji Mergele.

Leisk man Tave garbinti visomis jėgomis.

Leisk man gyventi, dirbti ir kentėti dėl Tavęs ir tik dėl Tavęs vienos, kad būčiau sunaikintas ir numirčiau dėl Tavęs.

Leisk man prisidėti prie Tavo didesnio pagarbinimo ir jo išplatavimo.

Leisk man Tau teikti tokią pagarbą, kokios dar niekas nėra teikęs.

Leisk kitiems pralengti mane uolumu garbinant Tave ir man tuomet tarsi kilniose lenktynėse platinti pamaldumą Tau dar giliau, greičiau ir didingiau, kaip trokšta Tas, kuris taip neapsakomai išaukštino Tave virš visų kūrinių. Amen.

C) Malda prašant dosnumo dorybės (šv. Ignacas Lojola)

Amžinasis Žodi, vienatini Dievo Sūnau,

išmokyk mane būti kilniaširdį.

Išmokyk mane Tau tarnauti, kaip esi vertas,

duoti neskaičiuojant,

kovoti nepaisant žaizdų,

darbuotis neieškant poilsio,

aukotis nelaukiant atlygio.

Suteik žinojimą, jog įvykdžiau Tavo valią. Amen.

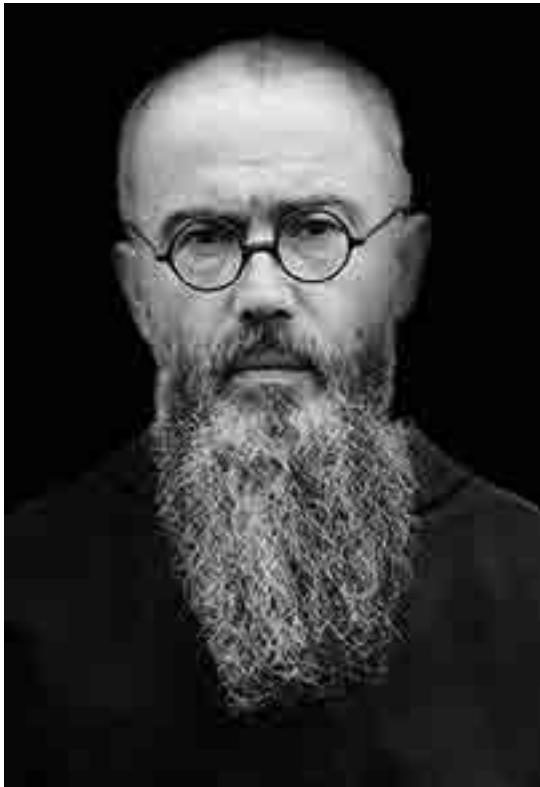
D) Trumposios maldos

O Marija, be gimtosios nuodėmės pradėtoji, melski už mus, kurie šaukiamės Tavo pagalbos, ir už visus tuos, kurie nesišaukia Tavo pagalbos, ypač už laisvuosius masonus ir už visus, kurie yra Tau pavesti.

Jėzau, Marija, myliu Jus. *Gelbėkite sielas!*

Nekaltoji Marijos Širdie, *būk mano išganymas!*

Šv. Maksimilijonai Kolbe, *melski už mus!*

4. KASDIENĖ MEDITACIJA IR DVASINIS SKAITYMAS

Meditacija. Kiekvieną dieną mes aptarsime po vieną pasiaukojimo maldos aspektą. Kursyvų išskirtas tekstas yra šv. Maksimilijono komentaro, skirto pasiaukojimui Nekaltajai, ištraukos. Dvasiniame skaitymų skiltyje kursyvų išskirtas tekstas yra perspausdintas iš kun. Karlo Stehlino knygos „Nekaltoji — mūsų idealas“.

Pirmoji diena

O Nekaltoji...

Mes kreipiamės į Ją šiuo titulu, nes Lurde Ji pati pasakė savo vardą — „Nekaltasis Prasidėjimas“. Dievas ir kiekvienas iš trijų dieviškųjų asmenų yra nesuteptas, tačiau Dievas nėra pradėtas. Angelai yra nesutepti, bet net juose nėra prasidėjimo. Mūsų pirmieji tėvai buvo nekalti, kol nenusidėjo, bet net ir jie nebuvo nekaltai pradėti. Jėzus buvo nekaltas ir buvo pradėtas, bet ir Jis nebuvo prasidėjęs, nes būdamas Dievas Jis buvo prieš visus laikus, ir žodžiai, atskleidę Mozei Dievo vardą, priskiriami Jam: „Aš esu, kuris esu“ [Iš 3, 14], tai yra Tas, kuris visada yra ir neturi pradžios. Visi kiti žmonės yra pradėti, tačiau jų pradėjimas suteptas nuodėmės. Tik Ji yra ne tik pradėta, bet ir Prasidėjimas, o svarbiausia, Nekaltasis Prasidėjimas. Tame varde slypi daug kitų paslapčių, kurios bus atskleistos laikui atėjus. Jis pabrėžia faktą, kad Nekaltasis Prasidėjimas kažkaip priklauso pačiai nekaltybės esmei. Tas vardas turi būti Jai brangus, nes nurodo pirmąją malonę, gautą pirmąją Jos būties akimirka, o pirmoji dovana visada yra mieliausia. Tada tas vardas išsipildė per visą Jos gyvenimą, nes Ji visada buvo be nuodėmės. Taigi Ji buvo pilna malonės ir Dievas buvo su Ja (plg. Lk 1, 28) visada ir taip arti, kad Ji tapo Dievo Sūnaus Motina.

Paiškinimas:

Jau nuo pradžių šv. Maksimilijonas, lygindamas Mariją su kitais: su pačiu Dievu, Kristumi, žmogiškosiomis būtybėmis, norėjo nukreipti mūsų dėmesį į unikalį Nekaltojo Prasidėjimo paslaptį. Prasidėjimas dėl plačios apimties yra sunkiai apibūdinama sąvoka. Tai būtybės egzistencijos pradžia, bet ši pradžia yra egzistencijos priėmimas iš Dievo. Mano prasidėjimas yra akimirka, kai Dievas

Kūrėjas suteikia man viską, kas esu ir ką turiu, ir aš tai gaunu. Aš gaunu savo sielą tiesiogiai iš Dievo, tačiau kūną gaunu tarpininkaujant tėvams.

Tad akivaizdu, kad visos žmogiškosios būtybės yra pradėtos. Kadangi Adomo nuodėmė buvo perduota visiems žmonėms, tai mano prasidėjimo akimirka yra ne tyra, nekalta, bet sutepta gimtosios nuodėmės. Tačiau, kita vertus, Dievas yra amžinai šventas bei nekaltas ir negali būti pradėtas, nes Jis visada buvo ir viską turi iš savęs. Jis niekada neturėjo pradžios ir niekada nieko nėra gavęs iš nieko.

Marija tarsi stovi tarp Dievo ir žmonių: Ji buvo pradėta kaip ir visi žmonės, ir Jos prasidėjimas buvo Jos būties pradžia. Bet savo nekaltumu, mergyste ir tyrumu Ji priartėja prie Dievo.

Tai pirmoji malonė, apibūdinanti giliausią Jos būtį. Pasirodžiusi Fatimoje, į Liucijos klausimą, iš kur atėjusi, Ji atsakė: „Aš esu iš dangaus.“ Ji nesako: „Aš atėjau iš dangaus“, bet: „Aš esu iš dangaus“, tarsi norėtų pasakyti: „Mano esmė yra būti iš dangaus, aš labiau dangiška nei žemiška.“ Immaculata Conceptio — visos kūrinių šėdevras — daug artimesnė Dievui už visus angelus ir šventuosius kar-tu. Iš tiesų „šiam varde slypi daug paslapčių“!

Dvasiniai skaitiniai: iš kun. K. Stehlino knygos „Nekaltoji — mūsų idealas“, Laetitia, 2013 m.

Skyrius: „**Nekaltosios paslaptis**“ (p. 101–110):

Prieš įžengdami į nuostabų Dievo Motinos pasaulį, turime suprasti, kad nuo šiol atsisakome įprastų žmogiško mąstymo ir kalbėjimo būdų ir, svarbiausia, leidžiamės į naują dvasinį pasaulį, kuris yra neapsakomai šventas, tyras, skaidrus ir subtilus. Kadangi mes visi per daug dažnai esame apsunkinti nešvarumo ir mūsų mintys per daug susijusios su šiurkščiomis kūno formomis bei žemiškais pojūčiais, „turime artintis prie malonės sosto“ su didžiausia pagarba (Mišių introitas Nekalčiausiosios Marijos Širdies garbei). Turime prabusti dvasios subtilumams, stebėtis nepelnytu stebuklu, kad mums leista pažvelgti į dieviškąjį pasaulį:

Kai jau esi pasirengęs skaityti apie Nekaltąją, nepamiršk, kad užmezgi ryšį su tyra gyva būtybe, kuri yra be jokios dėmės. Taip pat pagalvok, kad žodžiai, kuriuos čia skaitai, negali išreikšti, kas ji yra, nes tai žmogiški žodžiai, žmogiškos sąvokos, kurios viską išreiškia žemiškai, o Nekaltoji yra būtybė, visiškai priklausanti

Dievui ir todėl stovinti daug aukščiau už visa, kas tave supa. Ji pati atsiskleis tau sakiniuose, kuriuos skaitai, ir įkvėps mintis, įsitikinimus bei jausmus, kurių pats net negalėtum įsivaizduoti. Galiausiai būk atidus: kuo grynesnė tavo sąžinė ir kuo dažniau ją valai Atgailos sakramentu, tuo labiau tavo supratimas ir įsivaizdavimas apie ją atitiks tikrovę.

Sąžiningai prisipažink, kad pats vienas, be jos pagalbos, nieko negali apie ją sužinoti ir todėl negali jos iš tikrųjų mylėti, ir kad ji pati turi tave vis labiau apšviesti, kad meile patrauktų tavo širdį prie savęs. Taigi, jei nori, kad tavo dvasinis skaitymas būtų vaisingas, žinok, jog tai priklausys nuo maldos jai.¹

Būtų galima stebėtis, kad Maksimilijonas Kolbė, kalbėdamas apie Dievo Motiną, beveik visada vartoja tuos pačius žodžius, kurių anksčiau net nebuvo įprasta vartoti. Jis vadina ją trumpu ir paprastu vardu: Nekaltąja. Iš tiesų Nekaltasis Prasidėjimas yra viso jo dvasinio gyvenimo centras. Jis nuolat apie ją kalba ir rašo; visa jo misija sutelkta ilgesingame troškime, kad kuo daugiau sielų ją pažintų, mylėtų, jai pasiaukotų ir taip būtų išgelbėtos. Paskutinėmis valandomis prieš savo areštą, pasibaigusį didvyriška mirtimi Aušvice, jis apibendrino savo įžvalgas apie Nekaltąjį Prasidėjimą, kurios atrodo dieviškai įkvėptos. Turbūt jokie kiti šventųjų pasakyti ar parašyti žodžiai savo gilumu neprilygsta šiems pamąstymams:

Nekaltasis Prasidėjimas! Šie žodžiai išėjo iš pačios Nekaltosios lūpų. Vadinasi, jie turi mums tiksliausiai ir iš esmės paaiškinti, kas ji yra iš tikrųjų.

Kadangi žmogiški žodžiai apskritai nepajėgia išreikšti dieviškosios tikrovės, iš to išplaukia, kad šių žodžių reikšmė („nekaltasis“ ir „prasidėjimas“) turi būti gilesnė, daug gilesnė, gražesnė ir tauresnė negu įprastinė: prasmė, aukštesnė už tą, kurią net skvarbiausias žmogaus protas galėtų suteikti.

Čia puikiai tinka šv. Pauliaus žodžiai: „Ko akis neregėjo, ko ausis negirdėjo, kas žmogui į mintį neatėjo, tai paruošė Dievas tiems, kurie jį myli“ (1 Kor 2, 9). Vis dėlto mes galime ir turime susimąstyti apie Nekaltosios paslaptį; mes privalome apie ją skaityti, kalbėti ir rašyti tiek, kiek mūsų supratimas ir žodžiai pajėgia tai padaryti.

Kas tada Tu esi, o Nekaltasis Prasidėjime?

Tai ne Dievas, nes Jis neturi prasidėjimo [pradžios]. Ne angelas, kuris buvo sukurtas tiesiogiai iš nieko. Ne Adomas, kuris buvo sukurtas iš žemės dulkių,

¹ Ištrauka iš nebaigtos knygos apie Nekaltąją, BMK, p. 592.

ne Įsikūnijęs Žodis, kuris gyveno prieš visus amžius ir apie kurį turėtume sakyti „pradėtas“, bet ne „prasidėjęs“. Ievos vaikai neegzistavo prieš savo pradėjimą, tad jiems labiau tiktų „prasidėjimo“ vardas. Bet Tu ir nuo jų visų skiriesi, nes jie yra „prasidėjimai“, sutepti gimtosios nuodėmės, o Tu vienintelė esi Nekaltasis Prasidėjęs.

Visa Dievo kūrinija šiek tiek panaši į savo Kūrėją, nes yra visiškai kilusi iš Dievo ir visokeriopai nuo Jo priklauso: jokioje būtybėje nėra nieko, kas neturėtų šio panašumo, nes viskas yra pirmosios Priežasties pasekmė. Tiesa, kad žodžiai, kuriuos mes vartojame, kalbėdami apie kūrinius, gali išreikšti dieviškus tobulumus, bet tik netobulai, analogiškai ir ribotai. Tačiau jie yra daugiau ar mažiau tolimas dieviškų savybių aidas, kaip ir tas savybes nurodantys įvairūs tvariniai.

Ar prasidėjęs yra išimtis? Tai neįmanoma, nes čia nėra jokių išimčių.

Tėvas gimdo Sūnų, Dvasia kyla iš Tėvo ir Sūnaus. Šie keli žodžiai apibendrina Švenčiausiosios Trejybės gyvenimo ir visų tobulumų, esančių sukurtose būtybėse, paslaptį, nes pastarieji yra ne kas kita, kaip daugiabalsis aidas, šlovės himnas, įvairiaspalvis paveikslas tos pirmapradės ir nuostabiausios iš visų paslapčių. Taigi, pasinaudokime žodžiais, paimtais iš kūrinijos žodyno, nes neturime kitų. Bet nereikia pamiršti, kad tai labai netobuli žodžiai.

Kas yra Tėvas? Kokia Jo esmė? Tai gimdymas amžinai. Jis gimdo Sūnų nuo pradžios ir amžinai.

Kas yra Sūnus? Pagimdytasis amžinai, nuo amžinybės. Jis pagimdytas Tėvo.

Kas yra Dvasia? Tėvo ir Sūnaus meilės vaisius. Sukurtosios meilės vaisius yra sukurtasis (naujos būtybės) prasidėjęs. O pačios meilės, sukurtosios meilės provaizdžio, vaisius yra ne kas kita, o tyras prasidėjęs. Kaip tik Dvasia ir yra nesukurtas, amžinas prasidėjęs, kiekvienos naujos gyvybės pradėjimo visatoje pirmavaizdis.

Taigi Tėvas gimdo Sūnų, Sūnus yra gimdomas, Dvasia yra pradedama — tuo šie Asmenys skiriasi vienas nuo kito, o vienija juos ta pati prigimtis, t. y. jų dieviškoji esmė.

Taigi Dvasia yra švenčiausias prasidėjęs, be galo šventas, nesuteptas.

Visoje visatoje randame veiksmą ir atoveiksmį. Atoveiksmis lygus veiksmui, bet jam priešingas: išvykimas ir sugrįžimas; tolinimasis ir artinimasis, atsiskyrimas ir susijungimas. Tai niekas kita, kaip Švenčiausiosios Trejybės atvaizdas kūrinijos veikime. Susijungimas — tai meilė, kurianti meilė. Ne kitaip pasireiškia ir

Dievo veikimas į išorę: Dievas tveria visatą — tai lyg atsiskyrimas. O kūriniai savo tobulumą pasiekia paklusdami Dievo duotam prigimtiniam įstatymui — tapdami į Jį panašūs. Protingi kūriniai myli Dievą sąmoningai, ir šioje meilėje vis labiau su Juo susijungia ir „grįžta pas Jį“. Būtybė, sklidina šios meilės Dievui, yra Nekaltoji, ta, kurioje nėra nė menkiausios nuodėmės dėmės, kuri niekada nebuvo nutolusi nuo Dievo valios. Neapsakomu būdu ji yra suvienyta su Šventąja Dvasia kaip Jos sužadėtinė, bet „sužadėtinė“ nepalyginamai tobulesne prasme, nei šis žodis gali išreikšti kalbant apie kūrinius.

Koks šis susivienijimas? Tai pirmiausia vidinė jos esmės vienybė su Šventosios Dvasios esme. Šventoji Dvasia gyvena joje nuo pirmos jos egzistavimo akimirkos, visada ir visą amžinybę.

Kuo pasireiškia šis Šventosios Dvasios gyvenimas Marijoje? Joje Šventoji Dvasia yra pati meilė, Tėvo ir Sūnaus meilė, meilė, kuria Dievas myli save patį, Švenčiausiosios Trejybės meilė, vaisinga meilė, Prasidėjimas. Tarp kūrinių, sukurtų pagal Dievo paveikslą, santuokinės meilės vienybė yra pati intymiausia. Šventasis Raštas sako, kad vyras ir moteris tapo du viename kūne, ir Viešpats Jėzus pabrėžia: „Todėl dabar jie yra nebe du, bet vienas kūnas“ (Mt 19, 6). Nepalyginamai intymesniu, gilesniu, esmingesniu būdu Šventoji Dvasia gyvena Nekaltosios sieloje, jos būtybės gelmėse ir daro ją vaisingą nuo pat pirmos jos prasidėjimo akimirkos, visą jos gyvenimą ir visą amžinybę.

Tai Amžinasis Nekaltasis Prasidėjimas jos sielos įsčiose — o jos Nekaltasis Prasidėjimas nekaltai priima dieviškąją gyvybę. Skaisčios Marijos kūno įščios yra skirtos Jai vienai (Šventajai Dvasiai) ir iš Jos laike (nes visi materialūs dalykai atsiranda laike) gauna dievišką Dievo-Žmogaus gyvybę.

Grįžimas pas Dievą — lygiavertė, bet priešinga reakcija, vykstanti tuo pačiu būdu kaip sukūrimo akte, tik kita kryptimi. Sukūrimo kelias eina iš Tėvo per Sūnų ir Šventąją Dvasią; o čia [iškūnijime] per Dvasią Sūnus tampa kūnu jos įsčiose ir per Jį meilė grįžta pas Tėvą.

O ji (Nekaltoji), įpinta į Švenčiausiosios Trejybės meilę, nuo pirmos savo egzistencijos akimirkos visai amžinybei tampa Švenčiausiosios Trejybės papildymu.

Šventosios Dvasios susijungime su Marija meilė vienija ne tik šias dvi būtybes; galėtume pasakyti, kad viena būtybė yra visa Palaimintosios Trejybės meilė, o kita — visa kūrinių meilė. Todėl šioje vienybėje susijungia dangus ir žemė; visas dangus ir visa žemė, visa amžinoji meilė ir visa sukurtoji meilė, ir tai yra bet kokios meilės viršūnė.

Lurde Nekaltoji nebesivadina „Nekaltai Pradėtąja“, bet, kaip pasakoja šv. Bernadeta: „Ponia stovėjo ant laukinių rožių krūmo lygiai taip, kaip atvaizduota Stebuklingame medalikėlyje. Kai paklausiau trečią kartą, jos veidas tapo labai rimtas ir įgavo gilaus nusižeminimo išraišką. Ji sudėjo rankas tarsi maldai, pakėlė jas prie krūtinės, pažvelgė į dangų ir lėtai jas ištiesė, tada pasilenkė prie manęs ir ištarė kiek virpančiu balsu: „Que soy era Immaculada Councepsiou“. „Aš esu Nekaltasis Prasidėjimas“.“ Jei pas kūrinius žmona prisiima vyro pavardę, nes jam priklauso, su juo susijungia, tampa jam lygi ir susivienydamas su juo tampa įrankiu, per kurį sukuriama nauja gyvybė, kaip dar labiau tai pritinka Šventosios Dvasios vardui. Nekaltasis Prasidėjimas yra vardas tosios, kurioje Šventoji Dvasia gyvena meile, vaisinga visai antgamatinei tvarkai.²

Nekaltoji, kuri yra taip artimai įjungta į Švenčiausiosios Trejybės gyvenimą ir Kristaus atpirkimo darbą, tampa visos kūrinių grįžimo pas Dievą pradžia. Būtent tai ir yra tikrasis dvasinio gyvenimo pamatas. Kiekvienas, neturintis šio pamato, stato savo namą ant smėlio, negalinčio atsilaikyti prieš liūtis ir vėjus (plg. Mt 7, 24). Šv. Ignacas savo Dvasinėse pratybose kalba apie šį principą ir pagrindą: iš esmės jį sudaro priklausomybė nuo Dievo. Žmogų sukūrė Dievas, jis egzistuoja tik Dieve ir savo tikslą bei gyvenimo prasmę atranda grįždamas pas Dievą. Kaip tik tai yra Nekaltojo Prasidėjimo tema: Marija yra visa iš Dievo; iš visų būtybių ji nuo pirmos savo egzistavimo akimirkos nekaltai gyvena artimiausioje vienybėje su Švenčiausiąja Trejybe. Taip pat ji yra pirma ir tobuliausia būtybė, visiškai sugrįžanti pas Dievą su didžiausia įmanoma meile. Negana to, ji yra modelis ir kanalas, kuriuo visos būtybės sugrįžta pas Dievą. Joje visa kūrinių sugrįžta pas Jį ir namus.

Pamėginkime šiek tiek nušviesti šią didingą paslaptį. Bažnyčios Tėvai dažnai lygina Mariją su Siono kalnu, ant kurio nusileidžia Dievas. Dievas sukūrė visatą, neregimą angelų pasaulį ir regimą kosmosą; palyginkime visas būtybes su akmenukų krūva. Dievas taip pat sukūrė Mariją visiškai tyrą ir išrinko ją iš visų moterų būti Dievo Motina; ji yra kalnas, kurio papėdėje guli akmenukai. Dievas sukūrė šį kalną visiškai tyrą, nesuteptą, ir Jis pats nusileido ant šio kalno viršūnės, ir jo gelmėse tapo žmogumi. Tačiau kalno papėdėje yra prarastas

² 1941m. vasario 17 d. rytą t. Maksimilijonas šį straipsnį padiktavo broliui Arnildui. Tą patį rytą 11.50 jį areštavo Gestapas ir išvežė į Paviako kalėjimą Varšuvoje. Iš ten gegužės 28 d. jis buvo pervežtas į koncentracijos stovyklą Aušvice, kur rugpjūčio 14 d. mirė bado bunkeryje nuo nuodų injekcijos.

pasaulis, kurį sudaro nesuskaičiuojama daugybė nusidėjėlių, suteptų smiltelių. Dievas-Žmogus nori mus išgelbėti, bet mūsų veidai nuo Jo nugręžti. Jis nori ateiti pas mus, apleistus ir vienišus, ir nuplauti mus savo krauju, bet mūsų durys užsklęstos. Tad kaip kūrinys gali grįžti pas Dievą ir kurti savo gyvenimą ant tikro pamato? Bet žiūrėkite, šventasis kalnas pasilenkia prie mūsų, varginusių sielų, ir pakelia mus aukštin, kaip motina pakelia savo pargriuvusį vaiką. Ji švelniai atsuka mūsų veidus, kuriuos taip užsispyrusiai nugręžėme, taip, kad mūsų akys žiūrėtų į Jį, o Jo akys į mus. Ramiai ir švelniai ji nuvalo purvą, kuriuo užsklendėme savo sielų duris, ir jas atidaro. Jai leidžiama tai padaryti, nes Dievas to nori, nes Dievas ją tokią sukūrė. Nekaltasis Prasidėjimas yra oras, kuriuo žmogus vėl gali kvėpuoti po to, kai vos neužduso nuo užteršto pasaulio oro. Dabar Dievas-Žmogus gali pradėti veikti, o mums leidžiama — visada tik joje — atstatyti savo gyvenimą ant tiesos pamato. Tiesoje mes esame su ja sujungti kaip kūdikis su motina, kaip akmenėlis su dideliu kalnu — kūriniai iš Dievo, Dieve ir Dievui.

Šis stebuklas įvyksta ne tik krikščioniško gyvenimo pradžioje. Jos Nekaltasis Prasidėjimas visada yra mūsų „tyrumo“ pradžia.

Lurde Nekaltoji Mergelė atsakė šv. Bernadetai: „Aš esu Nekaltasis Prasidėjimas.“ Šiais žodžiais ji aiškiai patvirtino, kad ji ne tik nekaltai pradėta, bet yra Nekaltasis Prasidėjimas. Panašiai baltas daiktas kažkuo skiriasi nuo balto, tobulas daiktas — nuo tobulumo. Kai Dievas kalbėjo apie save, Jis pasakė Mozei: „Aš esu, kuris esu“, t. y. mano esmė yra ta, kad aš visada turiu savo būtį savyje ir iš savęs, be pradžios. Priešingai, Nekaltoji Mergelė turi savo pradžią Dieve; ji yra tik kūrinys, prasidėjimas, bet visgi — Nekaltasis Prasidėjimas.

*Kokios gilios paslaptys slypi tuose žodžiuose!*³

Kitaip tariant, Dievo Motina yra ne tik pati nekaltą, bet ji taip pat perduoda savo „nesuteptumą“ mums. Tiek, kiek ji persmelkia mūsų egzistenciją ir kiek mes jai priklausome, ji perkeičia mus taip, kad mes vis labiau panašėjame į ją. Šiuo atveju šv. Liudvikas Marija de Monforas naudoja obuolio įvaizdį:

Įsivaizduokime, kad neturtingas valstietis, norėdamas laimėti karaliaus draugystę ir palankumą, nueina pas karalienę ir atiduoda jai obuolį, vienintelį savo turtą, kad ji pasiūlytų jį karaliui. Karalienė, priimdama kuklią valstiečio dovaną, deda ją ant gražaus auksinio padėklo ir įteikia karaliui nuo valstiečio. Obuolys

³ „Miles Immaculatæ“, 1 (1938), p. 8–9.

*pats savaime nebūtų karaliaus verta dovana, bet, įteiktas karalienės ant auksinio padėklo, jis tampa vertas bet kokio karaliaus.*⁴

Šį palyginimą būtų galima vystyti toliau ir įsivaizduoti, kad valstietis atnešė dovanų supuvusį obuolį. Dabar Nekaltoji padeda ant auksinio padėklo šį supuvusį obuolį kartu su savo puikiais vaisiais. Turėdama malonę būti Nekaltuoju Prasidėjimu, ji perduoda savo nesuteptumą sugedusiam vaisiui, ir štai nuo jos prisilietimo obuolys pasikeičia ir tampa šviežias, grynas bei sveikas.

*Visi mūsų pasigailėtini meilės aktai galiausiai yra nukreipti į Amžinąjį Tėvą, jų galutinį tikslą, bet Nekaltojoje jie įgauna nepriekaištingo tyrumo, o Sūnuje — begalinę vertę ir tampa verti švenčiausios Tėvo didybės! Tai apmąstydamas, siela dar greičiau užsidega meile Jėzui ir Marijai. Tada ji patiki savo meilės aktus Nekaltajai, bet ne taip, kaip įteikiame daiktus paprastam tarpininkui, bet kaip jos turtą, kaip besąlygišką jos nuosavybę. Taigi, Nekaltoji šiuos aktus atiduoda Jėzui kaip savus, nesuteptus, be dėmės, o Jis atiduoda juos Tėvui. Ir taip siela tampa vis labiau ir labiau susivienijusi su Nekaltąja taip, kaip Nekaltoji yra visiškai susijungusi su Jėzumi, o Jėzus — su Tėvu.*⁵

Pastaba: jeigu čia siūlomi tekstai jums per ilgi, skaitykite tiek, kiek galite, ir tegul tai netrukdo jums gerai melstis šią noveną.

⁴ Šv. Liudvikas de Monforas, *Tikrasis pamaldumas Švenčiausiajai Mergeliai*, § 147 in. *Auksinė knyga*, Laetitia, 2008 m.

⁵ Ištrauka iš nebaigtos knygos apie Nekaltąją, BMK, p. 592.